

כל היר פרק שני גדה

טו.

עין משפט
גד מצוה

בא מ"י פ"ה מהל' שגנות
הל' טו
בב ג מ"י פ"ג מהל' מושב
מתעלף משכב ומובטח
הלכה טו
בד ד מ"י פ"ד מהל' אסור
ביאה הל' ט ופ"ד מהל'
משכב ומובטח הל' א סמך לאוין
קל:
בב ה ר מ"י פ"ד מהל' מושב
אסור ביאה הל' ט
סמך שם:
בב ז מ"י פ"ה הלכה ט וע"ז
במ"ח סמך שם טו ע"ש
ו"ד פ"י קפד ע"פ ק"ה
בב ח מ"י פ"ג מהל' מושב
משכב ומובטח הל' ט:

תום הרא"ש

עד בידה ואין עד בידה
מיבעי ליה, מ"ש"י א"כ
איבעי ליה למתני לפלוגי
בין עד בידה ואין עד בידה
דלא תיפוק מיניה חורבא
דהשתא משמע דאפי' עד
בידה ולא שהה אלא כדי
שתרד מטהרי רבנן, וקשה
למה דהא מחנ"י אוקימנא
בעד בידה ואפי' דלא קמני
דלא תיפוק מיניה חורבא
נפקי מיניה חורבא, ועוד
אמאי קאמר עד בידה ואין
עד בידה מיבעי ליה לא היה
ליה למיזרי אלף אין עד
בידה מיבעי ליה הלכך
נראה לפרש דה"ק אפי' עד
דאוקימנא מחנ"י בעד בידה
מ"י כ"י נוקי ברייתא אין
עד בידה ואפי' תקשי ק"ל
כ"י ונא לאיחושין דלמא
אמאי קאמר עד בידה
כברייא אלא ש"מ מדרגין
סמך בחד ענינא איירי:
מ"י ה"מ היבא דאיתיה
במתא רמיא אנפשה ובדקא,
י"ח והא לעיל בפ"ק אמרינן
איפכא הדבאים מן הדרן
נשיהן להם בחזקת טהרה
ט"ז מאי וי"ל דהכא ודאי
לענין בדיקה היכי דאיתיה
במתא בדיקה ט"ז מידיכא
לדיתיה במתא אבל לעיל
דאירי לענין הביתא אורחא
דמילתא הבא מן הדרן
דרכו לפייס ולרצות: **א"ט**
הגיע עת ווסתה מותרת
וסתות דרבנן, ומ"מ היאך
מותרת הא אמרינן בספ"ב
דשבועות אזהרה לבני
ישראל שיפרשו מנשותיהן
שעה אחת מנזק לווסתין
כ"ש שאם עבר ווסתן שיש
לספק שמוא ראתה, וי"ל
דמיירי כגון ששהתה אחר
ווסתה כשיעור שיכולה
לטבול כההיא דר' יוחנן
לקמן דאמר בעלה מחשב
ימי ווסתה ובא עליה ומי"ד
ווסתות דאורייתא אפי'
שהתה כשיעור ומן טבילה
אסור דודאי ראתה חשבינן
לה ומתוך זה יש לדיקק
דס"ל ויחנן לקמן
לווסתות דרבנן:

לא שהתה כדי שתודו מן המטה מטמאה את בועלה [וחייבת באשם תלוין] שהתה כדי שתודו בו ר"ע אומר מטמאה בועלה. תימיה אי ר"ע מודה ברישא דמטמאה דלא פליג אלא חסיפא א"כ סבר יש אס למסורת וצפ"ק דסנהדרין (דף 77.) אית ליה לר"ע יש אס למקרא גבי רביעיית דם הבזה משני מתים דקאמר נפשות קרינן וליכא למימר דהכא פליג נמי ברישא דהמתן פ' דם שמיטה (כרימות דף 77 ככ.) בחמיכה של קודש וחמיכה של חולין אכל אחד את הראשונה ובא אחר ואכל את השנייה זה מציא אשם תלוי וזה מציא אשם תלוי דבתי ר"ע ואמאי חייב השני הא בשעה שאכל לא היו לפניו צ' חטיות ולמאן דצעי צ' חטיות פטור צה"ג כדלמך התם כסוף פרקין ורבי נמי אית ליה צפ" ספק אכל (שם דף 77 יא.) כיכא דאכל את הראשונה צמיד והשנייה צגוג דחייב אשם תלוי על השנייה ורבי סבר צפ"ק דסנהדרין (דף 77.) יש אס למקרא וי"ל דיש שום חילוק בין מקרא למסורת זה למקרא ומסורת דעלמא דחייב צר רב צדעי צ' חטיות סבר דכ"ע סברי הכא דיש אס למקרא ורב אסי דפליג עליה סבר דכ"ע סברי שאס למסורת) כמושמלינו (ב"מ דף 77 ככ.) גבי יותן דומיא דיתן ועובד דומיא דעבד (פסחים דף 77 טו.) ועוני דומיא דעני (שם לו.) וכפות דומיא דכפת (סוטה דף 77 נב.) והתם י"ז טעמא אחרנייה ומדע דמי פריך התם טובא לחייב צר רב דכ"ע ר"א הוה חייבי אשם תלוי על חלב כיו והא כמה תנאי פליגי במקרא ובמסורת ואמאי נקט טפי ר"א דשמתי' הוה וגם המקשה וכי לא הוה ידע דטובא תנאי פליגי במקרא ובמסורת אלא כדפרישית ועוד י"ל דר"ע ורבי איירי דהרשב"א ור' אכל כל המטמאה אלא תליה וכשאכל השנייה היו עדיין צ' החטיות לפניו וכענין זה מתוך הירושלמי דהאשה רבה: **ה"א** עד בידה ואין עד בידה מיבעי ליה, פ"ש"י דה"ל לפלוגי הכל בשעה וקשה דלמא מפליג גדידה צאיין עד גדידה זין שהתה ללא שהתה ונראה לפרש דה"ל לפרושי צב צרייתא צאיין עד גדידה כיון דמתמיין איירי ציש עד גדידה: **בשמיאי** דאמר ריה שעתה, ומ"מ מודה שמאי צמד אחר דטמא צענה כיון דחייב אשם תלוי: **אמר** רב דמפרע ור"מ היא, וא"ת דצפ"ק דיומא (דף 77 ב.) תנן מפרישין כ"ג מצינו ו' ימים דשמתא יצא על אשתו ו' ספק נדה וקאמר ו' כמאן כר"ע דאמר אף מטמאה את בועלה וקאמר רב חסדא דלתי אפילו כרבנן ובחד אחר מודו דבעלה טמא ו' אמאי לא משני שמא מנאל כמס דהא מודים חכמים לר"ע צרוכה כמס וי"ל משום שמואל דאמר הכא מכלא ונהגא ועוד י"ל דהיא תדוק חלוקה קודם פרישמו ואו לא נעמא הכהן קודם בדיקה וא"ת

שמה כר"ע אס אומרים שמתמאה אס בועלה. כל מעת לעת ואין לכס שיעור בדבר אלא מעת לעת: לא שמענו. את שיעורו וכו"ל א"כ לא סבירא לן: לא שהתה כדי שפרד. אלא כדי שמשבו ומצדוק ועודה צמטה טמאין מספק דהיינו אחר אומרים כרב חסדא: **שהתה** דפיש שיעוריה: **אחר** הזמן הוא זה. כלומר אחר אחר הוא זה: **וכן** מעת לעת. כלומר כשיעור הזה ומכאן ולהלן כל מעת לעת של בעילה אס דבקה ומנאלא את המטמאה בועלה מטמא משום נוגע צמעת לעת צנדה טומאת ערב וספק מדרבנן תלות ואינו מטמא משום בועל נדה טומאת צענה ואפילו תלות: **יכנס** להיכל. לקמן מפרש לה: **בעלמא לרב חסדא**. דאמר כדי שפרד אחר אחר הוא היינו דמנהרי רבנן: **וכי** תימא דאין עד גידה. דאחר שפרד הוורכה להושיט דהוה להו תרי שיעורי א"כ איבעי ליה למיתני ולפלוגי צין עד גידה לאין עד גידה דלא תיפוק חורבה מיניה דהשתא אלא כדי שפרד מטהרי רבנן ומדלא מפליג ש"מ דודאי מטהרי רבנן צבתי שפרד לחודיה: **צנלא** גמר ציאוס. ואפילו הכי לר"ע מטמאה את בועלה דהעראה צנדה כגמר ציאה דכתיב (ויקרא כ.) את מקורה הערה אבל לענין קרי עד שזירע: **ור"מ** היא. דמחמיר צכתיים כדלמך צפ"ק (לעיל ה.) ולקמן צפרק צא סומן (דף 77 ככ.) פשיטא. מצי מודי הא צלמפרע פליגי לגבי מעת לעת ולא צמכאן ולהבא: **וכתמיס דרבנן**. אפי' מכלא ולהבא: **אין** שור שחוט. דאתמול לא חזאי אלא סייג צעלמא הוא: **הכא** הרי שור שחוט לפניו. דצנפור לא נעמסקה ובשוק של צתיים לא עברה ומיוס שלצמח הוא צסקה זה: **בתנ"י** כל הנשים בחוקה טהרה לצעלין. צלא צדיקה שלא הזכרה צדיקה אלא לעסוקה צטהרות: **גמ'** צסוק ימי עונסה. ל' יוס לראייה אבל לאחר ל' צעיא צדיקה הואיל וסתם נשים חזיין לסוף עונה: **לא** שנו. כדי מנאלה תוך ימי עונתה לא צעיא צדיקה: **אלא** שלא צנען עם ווסתה. צמוז אומן ימים שיהיה צנען כגון אשה שיש לה וסת ולא הגיע צמוז אומן הימים: **אנל** הגיע עם ווסתה. קודם ציאמו מן הדרן: **אסורה**. דאורח צזמנו צא: **דאורייתא**. הלמ"מ דמחוקין לה צזומאת ספק: **וסוס** דרבנן. הצריכה חכמים לצדוק ציוס וסתה שמה תראה ומיהו היכא דלא הוה צעיר ולא ידעינן אי צדיקה אי לא צדיקה לא מספקינן לה צזומאת: **לא** אלא שלא הגיע שעת וסתה אבל הגיע שעת וסתה אסורה קסבר ווסתות דאורייתא רבה בר בר חנה אמר אפילו הגיע שעת וסתה נמי מותרת קסבר ווסתות דרבנן רב אשי מתני הכי אמר רב הונא לא

אמאי קאמר שמה ממאל אשתו ספק נדה לימא ודאי נדה אס מצדוק שיעור וסת סמון לצעילה וי"ל דהא לא סכיחא: **ה"ב** איתמר לא שנו א"א שלא הגיע שעת וסתה. לא היה לו לחזור ממנה שאמר תחלה לא שנו אלא שאין לה וסת דלמך הוה דהיא בחזקת טהרה כדאמרין צפ"ק (לעיל ג.) כל בעלה לא צעיא צדיקה אפילו אין לה וסת והיה יכול להוסק ויש לה וסת נמי כשלא הגיע שעת וסתה כו' אלא מיישח הלשון שאמר תחלה צלא מוספת: **אפי'** הגיע זמן וסתה מותרת. תימיה היאך מותרת הא אמרינן צצבועות פ"צ (דף 77 סג.) ואמרין לא צשהתה אחר וסתה צצענה ימים שיכולה לטבול איירי דספק טבילה מנוצאה מידי ספק ראתה כהוה דר' יוחנן צצסמון ולמ"ד וסתות דאורייתא אפילו שהתה כשיעור ומן טבילה לה ומתוך זה יש לדיקק דס"ל ויחנן לקמן לווסתות דרבנן:

אמאי קאמר שמה ממאל אשתו ספק נדה לימא ודאי נדה אס מצדוק שיעור וסת סמון לצעילה וי"ל דהא לא סכיחא: **ה"ב** איתמר לא שנו א"א שלא הגיע שעת וסתה. לא היה לו לחזור ממנה שאמר תחלה לא שנו אלא שאין לה וסת דלמך הוה דהיא בחזקת טהרה כדאמרין צפ"ק (לעיל ג.) כל בעלה לא צעיא צדיקה אפילו אין לה וסת והיה יכול להוסק ויש לה וסת נמי כשלא הגיע שעת וסתה כו' אלא מיישח הלשון שאמר תחלה צלא מוספת: **אפי'** הגיע זמן וסתה מותרת. תימיה היאך מותרת הא אמרינן צצבועות פ"צ (דף 77 סג.) ואמרין לא צשהתה אחר וסתה צצענה ימים שיכולה לטבול איירי דספק טבילה מנוצאה מידי ספק ראתה כהוה דר' יוחנן צצסמון ולמ"ד וסתות דאורייתא אפילו שהתה כשיעור ומן טבילה לה ומתוך זה יש לדיקק דס"ל לרבי יוחנן צצסמון (סו) וסתות דרבנן: